

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові з абонементу двеникми газет Гартманн ч. 9 і з п. к. Старостах за провінції:

на цілий рік К.	4-80
на пів року „	2-40
на чверть року „	1-20
місячно . . . „	—40

Поодинокое число 3 с. з поштовою платежкою:

на цілий рік К.	10-80
на пів року „	5-40
на чверть року „	2-70
місячно . . . „	—90

Поодинокое число 6 с.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і свят. свят) о 5-ій годині по полудні

Реданція і Адміністрація: улиця Чарнецького ч. 13.

Письма приймають ся лиш франковані.

Руккописи ввертають ся лиш на окреме жаданє і на вложенє оплати поштової.

Рекламні новаччати віддають ся лиш з оплати поштової

Вісті політичні.

(До ситуації. — Події в Хіні.)

Про конференції д-ра Кербера з провідниками парламентарних сторонництв пишуть з Відня до „Руслана“: З кінцем тижня розпочав міністер-президент д-р Кербер пересправи з представителями парламентарних сторонництв. Сі пересправи мають єдино інформаційний характер. Міністер-президент бажав безпосередньо вислухати погляди представителів парламентарних сторонництв про можливість діяльності ради державної, і на тій основі предложити Монархі, що повернув на кілька днів до Відня, ту справу до рішення. Авдаєція, яку буде мати д-р Кербер після тих пересправ, буде мати досягле і рішуче значінє. — Між іншими пересправляв минувшої пятниці д-р Кербер з пос. Барвінським, одним з предсідателів „Славянського Союзу“, що з чеськими консерватистами і клубом німецько-католицкого центру (Трайнфельс) утворив новий союз уряди. Пос. Барвінський заявив д-р Керберови, що „Славянський Союз“ станув був супротив односторонньої „Geschäftsordnungs-majorität“, однако бажав позитивної роботи в Раді державній і привертає парламентарних відносин, і доложить всяких заходів в тій цілі, бо сего вимагають культурні, національні та економічні інтереси так Русинів, як і злучених з ними в „Союзі“ Словинців і Хорватів (що заявили також словінські політики в остатніх часах

на своїх зборах). Д-р Кербер відповів, що се в такж цілію правительства, однако препонує стая чеський клуб, по котрім грудно сподівати ся застанови обструкції. Правительство додержало своєї обітницї, що не уступить ніякій пресї і не зробило ніякого кроку против Чехів. Правительство опирало ся всякому агресивному поступованю і не провокувало нічим, що могло би обидити ческу або яку иншу народність. Правительство держало ся строго неутрального становища і по своєї семимісячній діяльності може сподівати ся, що сторонництва на стілько будуть мати до него довіря, що оно видержить і в будучиві на тім неутральнім становищі. — П. Барвінський порушив також справу соймової сесії, на що д-р Кербер замітив, що се буде залежати від ходу справ парламенту. При тім повтаряв кілька раз: „Рішенє в тих справах видасть Цісар, і се послїдує в найближших днях. — На основі наших інформацій з молодчеських кругів можемо сказати, що Молодчехи не постановили вести обструкції в слїдуючій сесїї ради державної, а наколи правительство вдоволить їх культурним вимаганям (чеський університет в Берні і інвестиції для Праги), остануть на становищі опозиції і тоді елементи давної правиці станули би знов поруч себе, хоч не в такій формі як доси. Деякі сргани пустили в світ вісти про розвязанє ради державної, димією д-р Кербера, на слїдство маркіза Бакегема або Альфреда Ліхтенштайна (члена палати панів) і т. п. Все те передчасне і поки що д-р Кербер має повне довіря Корони, котра імовірно перед галицкими

маневрами видасть своє рішенє на основі справозданя і предложень д-р Кербера.

Бюро Райтера доносить з Шангаю, що вість о намірі Росії відкликати своїх войск з Пекіну викликала там зачудованє. Росія маючи залізницю, має в руках ключ цілої ситуації. Коли бо порт в Таку в зимі замерзне, тоді войска всіх инших держав, стоячі в Пекіні зависли би під виглядом заосмотреня в поживу виключчо від Росії. Може бути, що на рішенє Росії вплинули взгляди фінансові і трудности, з якими полүчене єсть удержанє російської армії в Хіні.

Спеціальний комісар американський в Хіні Рокгіль в розмові з кореспондентами, клав притиск на потребу згоди між державами. Треба скористати з теперішньої ситуації і управильнити положенє чужинців в Хіні раз на все, бо як то не стане ся, будуть они мусіти уступити звідтам і більше не вернуть. Також жалував ся Рокгіль, що ні він ві инші урядники в Шангаю не знають нічого о тім, що діє ся в Пекіні і на висилані з Шангаю телеграми не одержують ніякої відповіді. Імовірно нищать Хіні дешєші між Чіфу а Шангаєм. Хіньські купці намавляють мандаринів до закінченя війни, бо найбільше терпить на тім хіньска торговля. — Після донесень бюро Райтера захода англійського правительства, щоби порозуміти ся з англійським послом в Пекіні стрічають великі перепони. Англійське правительство не рішить ся імовірно ні на що, доки аж англійський посол не буде міг свобідно дати обширне поясненє ситуації.

ДЕШЕВА ПРОГУЛЬКА НА ВИСТАВУ.

(З французского — Генр. ді Плессик.)

Пані Сотикова аж мліла від охоти побачити світову виставу в Парижі, а з паном Сотиком не ліше діяло ся. Але они годили ся ще й на другу річ, а іменно на то, що неродо видавали гроші, хоч були досить заможні. В селі, де мешкали, в Сен Жан, всі знали ту прикмету честної пари, і мимо достойнства віта, яким був пан Сотик надлєний, зложив якийсь сьміхованець навіть сьпіванку на него, когра по кождій зворотці кінчила ся словами: „Сотик і Сотик, то разом сотиків два, але пан Сотик волів би найрадше три“.

То відносило ся також і до пані Сотикової, і для обоїх тяжко було найти розвязку загадки: „Як би дістати ся найдешевше до Парижа?“ Подорож сама собою, з огляду на близьке положенє, бо з Сен Жан єсть ледве 100 кілометрів до Парижа, не була дорога. Але багато зависіло від ріжних річий: готель, їда, напитки, їзда фіякрами і омнібусами і т. ин. і т. ин. Отже можна було з всякою імовірністю здогадувати ся, що навіть найліпше виконана мошонка випорожнить ся в тій дорозі, а то наповняло страхом пана Сотика і паню Сотикову. Але який вихід найти? Пан бурмістр написав виравді безіменний лист до газети в сусідній іспецовости, і зробив в нїм предложенє, щоби кождий повіт вислав на

свої кошта одного відпоручника до Парижа, а то на вісім днів та за вільною картою же для одної особи в родини, але на то не одержав відповіді. Дуже імовірно, що о вго предложеню газета й не згадувала. І так наша честна пара дармо гадала над тим „як?“, так що їм аж жите обмерзло.

— Ернесте, пригадуєш собі Морандів? — Тим питанєм збудила пані Сотикова пана бурмістра з солодкої дремоги.

— Морандя... Моранди? Хло то? — відповів пан Сотик, і протер заспані очи.

— Боже, що ти не знаєш? Жіль Моран, канцеліет при уряді податковім; перед сімома, чи вісьмома літами був тут у нас, в нашім повіті!

— Ну, нехай буде, то можливе, але причім тут я?

— Колиб я так написала до пані Моран?

— Чого?

— Моранди виїхали звідси, аби в Парижі взяти ся до якогось інтересу. До якого, не знаю. Але я маю его адресу. Може они нас запросять!

— Ну, можеш довго на то ждати — забурмотів пан Сотик і обернув ся на другий бік, аби надолужити собі як перерваний сон. У пані Сотикової щєз всякий слїд утоми, она встала і вскорі потім написала такий лист:

„Люба пані Моран!

Вже від давна бажала я наші тутешні зносини письменно відновити; але все якісь перепони здержували мене від того, хоч — мусите бути о тім пересвідчені —

я ні на хвилию не переставала гадати о Вас, як о своїй дорогій приятельці“.

Відтак слїдувала ціла сторона повна приятельських заяв, що були переходом до головної річи, а вквнці говорило ся:

„Надію ся, що вскорі будемо мати прийємність знов Вас побачити, бо чоловік і я наміряємо зробити малу прогульку до Парижа, аби оглянути виставу, о котрій тільки чудес оповідають. В тій справі просилаб я о Вашу цінну раду. Ви знаєте, що наші средства скупі і, дуже скупі. Чи не знаєте може якого кутика для нас, простого, цілком простого, а відповідно до того дешевого? Кажуть, що тепер там вьсо страшенно дорого, а ми не можемо собі багато позваляти. Колиб ми мали яких добрих приятелів в Парижі, то запросились би до них в гостину; але знаємо лиш Вас одних, дорога пані Моран, і не могла би собі ніколи позволити на таку нечємність... малєньку комнату, більше не потребуєм нічого... ах, бою ся, що мов бажанє не сповнить ся і що ми з тяжким серцем будемо мусіти зречи ся тої малої розривки!“

— Прошу тебе, що ти властиво надїєш ся по тїм листі? — сказав пан Сотик, коли виспав ся і прочитав лист. — Гадаєш, що она відступить нам малу, чи може велику комнату? Пані Моран не така щєдра!... Взагалі на світі нема тепер щєдрих людий... Ми їх ледве знаємо, мені здаєть ся, що я бачив его всего

Львів дня 4-го вересня 1900.

— Дирекція пошт і телеграфів повідомляє, що від 31 серпня с. р. аж до дальшого розпорядження застановляється чинності ц. к. уряду поштового в Соколівці коло Косова. Місцевости Яворів, Річка і Соколівка приділяється до округу доручень ц. к. уряду поштового в Косові. — Так само застановлено чинності ц. к. уряду поштового в Зглобеві на час від 26 серпня до 18 вересня с. р., а на той час уладжено в Зглобеві поштову складвищу.

— Кандидати духовного стану зі станиць славіської єпархії, що мають намір старати ся о прийняті до духовної семинарії у Львові, обов'язані до дня 20-го вересня предложити свої подання на посередництвом деканальних урядів єпископському ординарйатови. До подавь треба долучити отсі свідощтва: 1) Метрику хрещеня і миропомазаня; 2) свідощтво убожества, потвержене ц. к. староством; 3) свідощтва зі всіх класів гімназйальных і свідощтво зрілости; хто в часі гімназйальных студій не ходив до школи через один курс або довше з причини недуги або чого иншого, має виказати ся свідощтвом свого деканального уряду, що робив в тім часі; прошеня кандидатів, котрі не викажуть ся свідощтвом зрілости, не уважляють ся; 4) свідощтво моральности, видане деканальним урядом, або по крайній мірі потвержене, в якім виразно має бути зазначене, що кандидат вільного стану; 5) свідощтво здоровля, видане ц. к. повітовим лікарем і свідощтво щепленої віспи; 6) свідощтво від ц. к. староства, що кандидат не належить до войскової звязи, або що ему прислугує право увільнити ся. Поданя без сих всіх залучників або внесених по речинци, не уважляють ся. — О 9 год. рано по вислуханю Служби Божої в катедральній церкві, мають кандидати явити ся в канцелярії єпископського ординарйата, щоби піддати ся іспитови з релігії і церковного співу, а ті, що їх прийме ся до духовної семинарії, мають сейчас відїхати до Львова.

— Письменний іспит зрілости розпочинається в ц. к. академічній гімназії у Львові в понеділок дня 10 вересня о год. 8 рано. Абітурйенти обов'язані днв 9 вересня до полудня зголосити ся в канцелярії дирекції гімназйальной. — Харкевич.

— Дівчий Інститут руского товариства педагогічного у Львові, буде поміщений завдяки граф. Володимировій Дідушичкій в її реальности при ул. Сави ч. 3. Адаптації доми начинають ся і дозволяють на такий розклад, що інститутки будуть мати осібні спальні, осібну комнату до шкільної науки і до забави, до науки гри на фортепані, рефектар, комнату до купелі, а крім того обширний огород до свого ужитку. Додаймо до того, що ул. Сави, бічна ул. Куркової, лежить в затишу, а огород реальности притякає до великого парку при палаті Дідушичких, дальше гору Стрільниць, то виходить, що інститутки будуть мати не тільки поміщене під кожним взглядом вигідне, але й спокійне та здорове. З уваги, що в агаданій реальности, може помістити ся значно більше число інституток, приймає руске товариство педагогічне нові згодощеня. Рефлектуючі на поміщене в інституті, зволять відносити ся до пані Г. Шухевичевої при ул. Собіщини ч. 7 у Львові.

— Напад на листоноса. В суботу дня 1-го с. м. напали невисліджені злощинці на улици Личаківській на листоноса Тому Білора і тяжко его побили та ножом покалічили, при чім відобрали від него торбу, в котрій носив він звичайно гроші і грошеві перекази, але на той час була она порожня.

— Велике віче угорських Русинів відбуло ся на днях в Течові (Марамош). Народам проводив міністеріальний комісар Едвард Еган. На вічу, в котрім взяли участь численні священники, учителі і товпи околичного народа, обговорювано средства, якими можна би зарадити загальній нужді угорських Русинів. Між инними порішено завести для проби в 20 селах позичкові і щадничі каси.

— Джума. З Глазго в Англії доносять під датою дня 3 с. м.: До тугешного шпиталю привезено вчора 13 з ряду особу, котра занедужала на джуму. Жінка, що перша занедужала на джуму, мав ся вже значно ліпше. Якась молода жєнщина, що мешкала при улаци, котра граничить з місце-

востію, де був перший случай джуми, померла за джуму.

— Небезпечна їзда. Цікава пригода лучила ся сими днями в Волочискзах, на російській Поділю. Один 7-літній хлопець, що мешкав у свого діда в Одесі, хотів конче виїхати до вітця, мешкаючого в Петербурзі. Позаяк дід не хотів позволяти на подорож, то хлопець взяв ся за такий спосіб: Одного вечера закрив ся на залізничній дворець, втиснув ся між осей вагона і поїхав ніким незамічений. Позаяк той поїзд не їхав до Петербурга лише до Волочиск, то на другий день рано замічено хлопця між вагонами омлілого зі страху і умучена і відослана назад до Одеси.

— Рідна дружба між звірятами. В Мірцуншлягу в Стирії в тамошній гостинниці „під білим кошем“ завела ся межі цесом привязаним до буди, кіткою і куркою оригінальна дружба, котрій домашні і гості, що прїїхали там на літо, не можуть надивувати ся. Кітка вїзла цесови до буди і там укотила котятя. Цес приймив матір і молоденькі охотно в гостину і відступив їм свою хату. Але здаєсь, що кітка не мала досить сили вигрівати сїпєвські котятя, отже їй прийшла в поміч квочка, котра вже від трох днів, скорс лиш кітка вилїзе з буди, приходить і сїдає на котятя та грїє їх своїм пірєм. Але межі квочкою а кіткою заводять ся зарєз сварка і бійка, коли мати приходить плекати молоденькі: квочка скаче до кітки і не пускає її. Тоді приходить цес і робить згоду межі ними; стає межі квочкою а кіткою і не дає їм жєрти ся, але сам не робить нічого аві кітці аві квочці.

Черепишка зі всіми і для всіх.

Просимо не прислати ані марок листових ані карт кореспонденційних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповідки.

Продаю мід лісовий кураційний по 3 зр. 30 кр. за 5 кїльо франко. Мід на

три рази!... Має великий вус і єсть правдивим бурмалом.

— От, дай спокій, як то не допоможе, то певне що не зашкодить — відповіла пані Сотикова — Хто не ривакує, не зискає нічого! Якийсь внутрїшний голос каже мені, що они то зроблять. Погадай собі лиш на ту нашу радісь, коли нас пані Моран запросять!... То хороші, чемні, ошадні люди; їм мусять певно вже добре поводити ся. Коли нас запросять, возьмемо їх перед нашим відїздом на обід.

— Мені здаєть ся, що то цілком непотрібне — відповів пан Сотик — хто має власне господарство, не любить їсти по реставраціях.

— Ну, то зробимо їм який подарунк.

— Ей, то виглядало би, немов би ми хотїли зараз відплатити ся... то була би обїда!

— О тім можемо пізнійше поговорити... зависить від того, як они будуть поводити ся супротив нас... Може мають коні і вів; тоді певне відступили би нам повіз.

— Так, а відтак, знаєш, ще одно впадає мені — додав пан Сотик, що вже й собі почав малювати будучність в найгарнійших красках. — Они певне схотять бути все з нами, то без сумнію будуть купувати карти вступу.

— Очевидно... і покривзати всі инші видатки...

— Ах, я так хотїв би бути раз в Опері!... Я там ще ніколи не був... то так дорого!

— Будь спокійний, старий! Ми вже й там будемо... Якось я вже намовлю до того паню Моран.

— От не будуймо замків на леді — замітив пак Сотик філософічно. — Ждїм на відповідь... за чотири дві ледве чи вже сюди прийде.

— Ай, нагадала собі — скрикнула пані Сотикова, котрій параз блисла якась щаслива гадка. — В пивниці маємо ще чотири фаски масла... може би їм завести... тоді не потребувалиб ми нічого купувати!

— Чотпрі? То дуже багато! — замітив пан Сотик — три, навіть дві буде досить. Паковане то така тяжка річ.

— Нехай буде... в Парижі не потребуємо платити акцизи?

— Ще чого? Урядники мають і так досить роботи, будемо їх ще такими дрібницями трудити!... Але чи Моранди взагалі відпишуть?

Страх пана Сотика був пустий. Відворотною поштою прийшов лист до пані Сотикової і она тремтячи з неспокою отворила его і стала мов ошалїла в радости читати:

„Поважана Пані! Мій муж і я перечитали в радости Ваш лист з 8 с. м. і дякуємо, що Ви згадуєте нас ще в привітїю. В наших відносинах, від коли ми виїхали з Сен Жан, багато змінило ся, але не маємо причини жалувати ся, бо їде нам ліпше, а імовірно при кінці року буде цілком добре. Що до Вашого кутика тут в Парижі, то ми справді уважали би собі обїдою, колиб Ви не заїхали до нас. Вправді не маємо багато місця, але для Вас найде ся все мешканє і досить їди та напїтку... і навіть не надто дорого, ручу Вам, Ви все для нас милі гості. Прошу лиш напасати, аби все могло бути готове до Вашого прїїзду. Все до Вашої розпорядимости з вічливим поздравленєм Люїза Моран“.

— Як красно! — скрикнула пані Сотикова сияючи.

— І як скромно: до Вашої розпорядимости! Немов би ми були які князі!... То розумію, то прїятелі! А при тім так жєртобливї. Як там стоїть?

— І не за дорого, ручу Вам!

— Справді дуже делїкатно... Знамениті люди!

Два днв пізнійше було все готове. Моранди були повідомлені і на велике здивованє сусїдів відїхали пан і пані Сотики до Пари-

жа. „Маємо запросити від прїятелїв“ — говорили Сотики гордо.

— Ага! — замітив той сьміхованець — тепер все розумію!

*

В Парижі на двірцї мав пан Сотик малу неприяність. Заявив, що не має нічого до оплати, але урядник, що підніс куфер, почув якийсь підозрїний шелест. Мимо протесту пана Сотика, куфер отворено і відкрито обі фасчини масла. Против бурмістра з Сен Жан внесено в наслідок того жалобу. То був злий початок. На щастє затерло то зле вражєня прїятеля у пані Моран. Добра жєнщина зявила ся на порозі дому, скорс лиш заїхав фіякер. Слуга в ліберії наяв пакунки і заплатив візникови, що пану Сотикови незвичайно сподобало ся.

Між тим пані Сотикова обїмила сердечнo господиню дому, а та повела зараз своїх гостей до „їх комнат“, бо як казала „они порадили ся з чоловіком, що ліпше буде иривзначити для гостей дві вправді малі як одну велику комнату“.

— Я мешкаю як раз під Вами і коли будете ласкаві зі мною їсти...

— Алеж очевидно — скрикнув пан Сотик, що твердо рішив ся ані одного обїду не їсти поза домом.

Подорожні спали в ночи знаменито. Вправді ліжка були трохи тверді і постіль не дуже делїкатна, але того не бачили Сотики в своїй радости. На другий день рано прийшла дуже хороша, чисто одїта служниця і спитала, що панство будуть їсти на свіданє.

— Чоколяду — відповіла пані Сотикова.

— А я чай, яйця і шинку — приказав пан Сотик, що не добачив причини, длячого би мав собі все відмавлити.

Відтак велїла пані Моран спитати, чи може прїйти на гору. Прїятно єї з отвертими раменами. Говорено, укладано пляви: огляданє вистави, прогульєка до бульовьського ліску, орудки в Bon Marché... а пан Сотик зручно натякнув на Оперу.

корм для пчіл — по 3 ар. 20 кр. з власної пасіки. Коріневич, емеритований учитель в Іванчанах.

Поручає ся добрі млинки до чищення збіжжя „Новий модель“ власної роботи, дуже зрувалі, котрі чистять збіжжя всякого рода за допомогою движимих смт. Ціни дуже низькі. Млянок о 6 ситах 50 К. (25 ар.); сильний о 8 і 12 ситах 60 К. (30 ар.) і 70 К. (35 ар.) Сита величини 42 × 50 центим. При замовленях прошу о точну адресу. Іоан Плейза в Турці під Коломиєю. — Свідощтва як найліпші до услуг. Одно із многих: 3 купленого мною, у Вашій роботні владженого млинка до чищення збіжжя есьм вповні вдоволеній. — Білявниці 22 січня 1900. О. М. Баричко, душпастир.

Петро О. в Ам: Чи посилати хлопця до висших шкіл, чи учити ремісла? — Се питане так широке а при тім і так важне не лиш для Вас самих, але і для многих, ба й для всіх дбаючих про свої діти родителів, що нам годі тут збути его кількома словами, отже будемо старати ся обговорити сей предмет обширнійше, а поки що скажемо лиш тільки: Чи посилати хлопця до висших шкіл, завести насамперед від того, чи хлопець має здібности, або бодай добру память і охоту до науки, а відтак чи Ви маєте на тільки гроший, щоби удержувати хлопця при добрім успії через 8 літ в гімназії а відтак через 4 роки на університеті, а наконець, чи по укінченю студій, зможете ему дати що на початок, щоби розпочинаючи самостійне житє, не потребував зарав літати в довги, закам ще вачне надобре заробляти на себе, значить ся, заким дійде бодай до такої платні, що вже яко тако буде міг вижити. Слухати ся на бурси, на заповоги, стипендії годі, бо раз не завсїгди можна знайти того рода поміч а відтак ані дбаючі родителі, ані сам хлопець не повинні навіть числити на них, бо то остаточно завсїгди жєбранина хоч в дуже делікатній формі, а жєбранина така, котра опісля відбиває ся на цілїм житю. Ми лиш ддятого не відчуваємо того так дуже, що то такий вже у нас устрій лад і ми звикли з ним; але той лад

не причиняє ся зовсім до виробленя свободної самостійности духа і енергії, що конче потрібні завсїгди в житю кожного чоловіка і народу, лиш заставляє опісля як поодинокого чоловіка так і цілі покоління а з ними і всю суспільність шукати помочи завсїгди лиш у когось по за собою, значить ся чи в сякій чи в такій формі витягати руку до когось. Так само годі молодому хлопцеві спускати ся на лекції, бо і не завсїгди їх знайде і остаточно замучить ся перед часом, стратить найкрасший вік і сили та взохотить ся до цілого житя, а ледви чи виборє собі свїтле становище. Того рода люди займають опісля звичайно міверні або середні посади і подібні до тих мулярів, що літом ставили чужі каменіці, а зимою ідуть улицею та зашавши змералі руки в рукави витертої одежини показують ліктями то в один то в другий бік та кажуть: Отсю я каменіцу ставив; онту я каменіцу ставив, онту палату помагав мурувати! Але сам в драгтю і без власного кута. Дальше розходить ся о то, який стан вибрати хлопцеві з висшими науками або який він має собі вибрати. А чи то можна зарав вгадати, або чи хлопець що ходить до гімназії знає на що він учити ся? — Чим Бог дасть, тим буде. Ддятого то богато молодих людей крутить опісля своїм свїтом і чапають ся всего та марнують літа. Неоднї аж в 35 або 36 році чпає ся звана, о котрім ему ще перед кількома роками і не сніло ся. Ба, але чи можна вибрати хлопцеві его будуче звана, коли він лишє що вачинає ся учити і як его вибрати? — О тім иншим разом. — **Робіндіго:** Що робити, щоби ніс не був червоний і щоби не ріс великий та щоби не було на нім прищів? Се все есть у Вас. — На то міг би Вам найліпше порадиши лиш лікар, коли би оглянув Ваш ніс. Здав ся — а того ми не можемо знати напевно, бо не виділи Вашого носа, що Ви маєте може початки т. зв. угрової хвороби; есть то хвороба железлочних, в котрій тонесенькі жилочки крововосні, що окружають ті железа, суть переповнені кровю, а ямочки в шкірі в тім місці суть наповнені або лєм або матерією. Угри треба витискати, лице взглядно ніс добре мити і на ніч натирати пастою від угрів а на другий

день змити і натерти знов якою ладіною мастю і засипати пудром. Ті ліки мусить Вам лікар записати. Можна також купити в аптеці води Куммерфельда (розпущена камфора і сірка) і мастити на ніч а рано стерти на сухо. — Коли тій хворобі не дав ся завчасу ради, то можна впасти в тяжшу і дістати т. зв. мідяний або бургундський ніс. Скоро угри на носі дуже розмножать ся, а кровеносні судинки дуже розширяють ся, то ніс став аж сино-червоний і свїтити ся. Іноді розрастає ся і на нім ростуть грубі сині наростки (ніс фунтовий). Щоби до того всего не допустити, треба зарав в самих початках давати раду і стерегти ся від всего, що викликає напір крови до лица, отже великої студени, спеки, горячих страв і напитків, острих коріньних страв, алькоголю і т. п. Іноді мусить лікар навіть розгинати пращики і вичищувати. — **I. Саг. в Грицов:** Фабрик а радше складів фабричних наших рільничих есть у Львові кілька: Шутлеворта, Умрата, Віхерка, всі при ул. Городецькій але там дорого. Ми радимо Вам спровадити собі від п. Плейзи в Турці під Коломиєю а гадаємо, що будете вдоволені. Прочитайте собі повисше оповістку. — **I. Одін:** Ледви чи Вам удасть ся продати Вашу збірку мушлів; се річ така, на котру мале аматорів. Запитайте в торговлі натуралій п. Злотницького при ул. Ягайлонській у Львові. Може він купить. Богато зависить від того, якого рода збірка і які та скалки. Чи сучасні морські, чи також і палевнотольогічні та чи упорядковані після якоїсь наукової системи і заосмотрені назвами, то чи у відповідних до того скринках. В такім случаю може би удало ся продати їх до якого шкільного музею. Коли же они без ладу і порядку, то ніхто Вам нічого за них не дасть. — **Петро з Жапалова:** Подавати треба письменно. Перенесена можливе, але чи перенесуть то инше питанє. (Дальші відповіді пізнійше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденційних до відповіді).

— То дуже легка річ — відповіла господарня — пішло служачого і замовлю льожу на один з найблизших днів... Як довго гадаєте тут бути?

— Чотири дні — відповіла пані Сотикова.

— Не довше?... Мусите побути хоч вісім днів, аби все оглянути... і то ледве чи вистане.

Пані Сотикова трохи унімала ся, про око, але в души рішила, що остане як найдовше. Пан Сотик вичислив собі, що кождей день в Парижі то ще ощадність супротив Сен Жана, бо тут не жили з своїх гроший. В дуже хоршій ідеальній господині подано справді знамените другє свїдаве. Сотики були в найліпшій настрою. Лиш одно дивувало паню Сотикову: неприємність пана Моранда.

— О, мій муж вікоти не їсть зі мною! Він в тій порі дуже занятий — відповіла пані Моран.

Подорожні не сміли питати о род занятя і правду кажучи їм було цілком байдуже, чи пан Моран був дома чи ні; була его жінка, а то головна річ. Она не хотіла спершу іти на ниставу, але гості так довго просили, аж згодила ся.

— Але в такім случаю позволте мені купити білети — сказала пані Моран вчливо.

— Ах, пані!

І розпочало ся веселе париске житє. Один повіз стояв все до розпорядимости гостей. В селєпах подавала пані Моран при відсиланю закуплєних річий адресу свого дому і вкінці і бажанє пана Сотика, бути в Опері здійснїло ся.

— На жаль не можна було дістати иншого місця, як льожу на другім поверсі.

Але гості були й тм вдоволені...

*

Всім днів минуло як не було. Але в кінці прийшла таки хвиля відїзду.

— Ми не хочемо доеше навкучувати вас,

любя приятелько — сказала пані Сотикова за сумована гадкою о відїаді.

— Але цілком ні, ви цілком не навкучились нам... противно... — відповіла пані Моран; що нагле трохи заклопотала ся. — Зійшли сходами на долину. Заклопотанє пані Моран ставало чам раз більшим. В тій хвили зявив ся перший раз господар дому і то одїтий цілий в біжу одєжу: біла шапка і не витаючись, ві не запускаючись в розмову, відозвав ся просто:

— А то як? А рахунок? Може гадаєте, що ви тут були так дармо?... Що я дарию тільки натрудив ся при вареню?

Пан Сотик побілів як стїна, жінка почервовіла. Чого ніколи не замїтили, побачили тепер перший раз — малу, бляшану табличку в сїнях, на котрій стояло:

Жіла Моранда

гостинниця для родин. Ціни приступні.

English spoken. — Man spricht deutsch.

Se habla espanol. — Si parla italiano.

Господиня подала тепер з милим усміхом довжєзаний рахунок. Нічого в нім не пропущено. Почавши від мешканя аж до театральної льожі, лиш білети на виставу першого дня не були вчислені; пан і пані Сотики були тоді запрошені. Цілий рахунок: 518 франків.

Пан Сотик скипів, але пан Моран ще більше. Счннила ся правдива сварка, так що господар велів вїзвати поліційного урядника, а що пан Сотик не мав тільки гроший при собі, задержано в застав его куфер. Коли пан Сотик вернув до дому застав вже там наказ платничий на 100 франків, які мав заплатити за кару, що не зголосив до оплати акциза масла. Пані і пан Сотики якось дивно мало і дуже нерадо оповідають о своїй подорожі на париску виставу.

ТЕЛЕГРАФИ.

Відень 4 вересня. Президент міністрів угорських, Кольман Сель, приїхав вчера пополудни до Відня і нараджував ся з міністрами: гр. Голуковским, дром Кербером і Калляем.

Одеса 4 вересня. Висилка до Хіни зібраних в Одесі полків другої бригади стрільців, дивізії артилерії і инших помічних войск здержана поки що аж до нового зарядженя.

Відень 4 вересня. З причини джуми в Глазго варядило міністерство торговлі, аби всі товари які приходять з Англії були віддавані до лікарських оглядин.

Лондон 4 вересня. З Пекїна доносять що двір цїсаревї хоче вже вертати до Пекїну, коли лиш держави запоручать ему ненарушимість.

Лондон 4 вересня. Лігунчан мав вчера завідомити Америку і Англію, що Росія постановила независимо від політики инших держав забрати свої войска з Пекїну.

Брукселя 4 вересня. Дєпеша з Шангаю доносить, що союзні войска цілком знищили Пекін, особливо Яланці видзначили ся в тім ділі знищеня. Богатїйші Хївці утїкли з цїсаревю.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові при ул. Краківській ч. 9
 продає вино шампанське Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

Б Е З П Л А Т Н О

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Ляскового „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождей чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицькі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році історично буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, а задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в спеціальних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і
GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись незалежно від заспокоєня потреб ума образованої женщины, забезпечує їй практичну користь і стверженої вартости.

Обітниця богатих на слова, заповідань, уліцшень і реформ, яким визначають ся більше менше всі проєкти огодощення, уникали ми доси в принципі. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публіка відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признання, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати третим звеном між часописом а читателями, а подаючи їм інформації в прояві дійсного життя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личный інтерес.

То все, що вільно нам нині сказати о душі і напрямі нашої праці на будуче.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпечення сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготували для „TYGODNIKA MÓD I POWIEŚCI“ на будучий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицького, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ген. Маційовского), Володислава Ужмицького і многих інших.*

В відділі поезії звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лямго, Ор-Ота і інших,* обіцяли нам свої твори на слідующий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волед. Ст. Реймонта

повість п. з.:

І по многих днях. — І по многих літах....

Севера

повість п. з.:

Легенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з поштовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧНИИ приймає, числа оказові і проєкта даром висилає

Головна Агенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори писем.